Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

1 август 2025 година*

„Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Обща система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки — Директива 2011/96/ЕС — Член 4, параграф 1, буква а) — Забрана за данъчно облагане на печалбата, получена от дружеството майка — Избягване на двойното данъчно облагане на дивидентите — Приложно поле — Регионален данък върху производствените дейности — Включване на 50 % от дивидентите, получени от дружествата майки, в основата на този данък“

По съединени дела C-92/24—C-94/24

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (Второинстанционен данъчен съд Ломбардия, Италия) с актове от 6 октомври 2023 г., постъпили в Съда на 24 януари 2024 г., в рамките на производства по дела

Banca Mediolanum SpA

срещу

Agenzia delle Entrate — Direzione regionale della Lombardia,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на състава, N. Jääskinen, Ал. Арабаджиев, M. Condinanzi и R. Frendo (докладчик), съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Banca Mediolanum SpA, от G. Escalar и A. Siragusa, avvocati,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Galluzzo, avvocato dello Stato,

* Език на производството: италиански.

– за Европейската комисия, от A. Ferrand, W. Roels и P. Rossi, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 март 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 4 от Директива 2011/96/ЕС на Съвета от 30 ноември 2011 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки (ОВ L 345, 2011 г., стр. 8).

2 Запитванията са направени в рамките на спорове между Banca Mediolanum SpA и Agenzia delle Entrate — Direzione regionale della Lombardia (Данъчна администрация, Регионална дирекция Ломбардия, Италия) (наричана по-нататък „данъчната администрация“) по повод на искания за частично възстановяване на imposta regionale sulle attività produttive (регионален данък върху производствените дейности) (наричан по-нататък „IRAP“).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображение 4 от Директива 2003/123/ЕО на Съвета от 22 декември 2003 година за изменение на Директива 90/435/ЕИО относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки (ОВ L 7, 2004 г., стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 118) гласи:

„Член 2 от Директива 90/435/ЕИО [на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки (ОВ L 225, 1990 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 97),] определя дружествата, които попадат в обхвата ѝ. Приложението съдържа списък от дружества, по отношение на които се прилага директивата. […]“.

4 Според съображения 1 и 3 от Директива 2011/96:

„(1) Директива [90/435] е била неколкократно и съществено изменяна […]. Поради по-нататъшни изменения и с оглед постигане на яснота посочената директива следва да бъде преработена.

[…]

(3) Целта на настоящата директива е дивидентите и другите форми на разпределение на печалби, плащани от дъщерни дружества на техните дружества майки, да се освободят от данъци при източника и да се предотврати двойното данъчно облагане на този вид доход на ниво дружество майка“.

5 Член 2 от Директива 2011/96 предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „дружество от държава членка“ означава: всяко дружество, което:

[…]
iii) […] подлежи на облагане с един от данъците, изброени в приложение I, част Б, без възможност за избор или за освобождаване от задължение за плащане, или с друг данък, който замества някой от тези данъци;

[…]“.

6 В редакцията си, която предхожда измененията, направени с Директива 2014/86/ЕС на Съвета от 8 юли 2014 г. (ОВ L 219, 2014 г., стр. 40), които държавите членки е трябвало да транспонират в националното си право най-късно на 31 декември 2015 г., член 4, параграф 1 от Директива 2011/96 гласи:

„Ако дружество майка или негово място на стопанска дейност, по силата на сдружаването на дружеството майка с дъщерно дружество, получава разпределена печалба, държавата членка на дружеството майка и държавата членка на мястото на стопанска дейност, освен когато дъщерно дружество е в ликвидация, или:

а) се въздържат от данъчно облагане на подобни печалби; или

б) облагат печалбите, като разрешават на дружеството майка и на мястото на стопанска дейност да отчисляват от сумата на данъчното задължение тази част от корпоративния данък, която е свързана с конкретните печалби и е платена от дъщерно дружество и някое от по-нискостепенните подразделения до границата на сумата по съответното данъчно задължение, при условие че на всяка отделна степен дружеството и по-нискостепенните му подразделения са в съответствие с определенията, установени в член 2, и отговарят на условията, предвидени в член 3“.

7 След измененията, направени с Директива 2014/86, член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2011/96 гласи следното:

„[…]

а) се въздържат от данъчно облагане на подобни печалби, доколкото тези печалби не подлежат на приспадане от дъщерното дружество и облагат такива печалби, доколкото тези печалби подлежат на приспадане от дъщерното дружество“.

8 Според член 4, параграф 3 от Директива 2011/96:

„Всяка държава членка запазва възможността си да предвиди, че разноските, свързани, с участията и загубите, произтичащи от разпределението на печалбата на дъщерното дружество, няма да могат да се приспадат от облагаемата печалба на дружеството майка.

В случаите, когато разходите по управлението на участията представляват фиксирана сума, тя не може да надвишава 5 % от печалбата, разпределена от дъщерното дружество“.

9 Част Б от приложение I към тази директива, озаглавена „Списък на данъците, посочени в член 2, буква а), подточка iii)“, изброява следните данъци:

„[…]

– imposta sul reddito delle società в Италия,

[…]“.

Италианското право

10 Член 89 от decreto del Presidente della Repubblica n. 917 — Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi (Декрет № 917 на президента на Републиката от 22 декември 1986 г. за одобряване на единен текст за корпоративните данъци) от 22 декември 1986 г. (GURI, бр. 302 от 31 декември 1986 г., редовна притурка № 126, наричан по-нататък „TUIR“) гласи:

„[…]

2. Разпределената печалба под каквато и да е форма и под каквото и да е наименование […] не представлява елемент от дохода за данъчната година, през която е получена, тъй като 95 % от нейния размер се изключват от доходите на дружеството или образуването ползвател. […]

[…]“.

11 Член 2 от decreto legislativo № 446 — Istituzione dell’imposta regionale sulle attività produttive, revisione degli scaglioni, delle aliquote e delle detrazioni dell’Irpef e istituzione di una addizionale regionale a tale imposta, nonché riordino della disciplina dei tributi locali (Законодателен декрет № 446 за въвеждане на регионален данък върху производствените дейности, за преразглеждане на скалите, на ставките и на облекченията от данъка върху доходите на физическите лица и за въвеждане на допълнителна местна такса към този данък, като и за реорганизация на правната уредба на облагането с местни данъци и такси) от 15 декември 1997 г. (GURI, бр. 298, от 23 декември 1997 г., редовна притурка № 252, наричан по-нататък „Законодателен декрет № 446/1997“), предвижда:

„1. Условието за прилагане на [IRAP] е обичайното упражняване на самостоятелно организирана дейност, свързана с производство или търговия със стоки или предоставяне на услуги. […]“.

12 Според член 4 от този законодателен декрет:

„[IRAP] се прилага за нетната производствена стойност, произтичаща от дейността, упражнявана на територията на региона.

[…]“.

13 Законодателен декрет № 446/1997 е изменен с legge № 244 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) [Закон № 244 относно разпоредби за формирането на годишния и многогодишния държавен бюджет (Финансов закон за 2008 г.)] от 24 декември 2007 г. (GURI, бр. 300, от 28 декември 2007 г., редовна

притурка № 285) (наричан по-нататък „измененият законодателен декрет № 446/1997“). Член 6 от изменения законодателен декрет № 446/1997, озаглавен „Определяне на стойността на нетната производителност на банките и други образувания и финансови дружества“, гласи:

„1. […]данъчната основа се определя от аритметичния сбор на следните позиции в отчета за финансовия резултат […]:

а) нетен приход от банкова дейност, намален с 50 % от дивидентите;

[…]“.

Споровете в главното производство и преюдициалният въпрос

14 През данъчните 2014 г. и 2015 г. Banca Mediolanum — банка, която е местно лице за данъчни цели в Италия, и Mediolanum SpA — дъщерно дружество на Banca Mediolanum, което също е местно лице за данъчни цели в Италия и освен това е под контрола на тази банка преди завеждането на съдебните производства в основата на преюдициалните запитвания, притежават дялови участия в редица дружества, които са местни лица за данъчни цели в други държави — членки на Европейския съюз.

15 Banca Mediolanum и Mediolanum получават дивиденти от тези дъщерни дружества и ги включват в основата на imposta sur reddito delle società (корпоративен данък, наричан по-нататък „IRES“), посочен в приложение I, част Б към Директива 2011/96, в рамките на 5 % от техния размер в съответствие с член 89, параграф 2 от TUIR.

16 В приложение на разпоредбите на член 6, параграф 1, буква а) от изменения законодателен декрет № 446/1997 тези дружества, в качеството им на финансови посредници, включват освен това дивидентите в основата на IRAP в размер на 50 % от техния размер.

17 Впоследствие Banca Mediolanum, като смята, че тази разпоредба противоречи на член 4 от Директива 2011/96, сезира данъчната администрация с три искания за възстановяване на частта от IRAP, произтичаща от включването в основата на този данък на размерите, съответстващи на 50 % от дивидентите, получени от дъщерните дружества, установени в други държави членки.

18 Данъчната администрация отхвърля тези искания с мотива, че член 6, параграф 1, буква а) от изменения законодателен декрет № 446/1997 не противоречал на член 4 от Директива 2011/96, тъй като тази разпоредба се прилагала само за корпоративните данъци, а не за IRAP.

19 Banca Mediolanum обжалва отказите на данъчната администрация пред Commissione tributaria provinciale di Milano (Данъчна комисия на провинция Милано, Италия), която постановява три решения, потвърждаващи решенията на данъчната администрация.

20 В резултат на това Banca Mediolanum обжалва тези решения пред Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (Второинстанционен данъчен съд Ломбардия, Италия), който е запитващата юрисдикция.

21 Последната, като се позовава на член 4 от Директива 2011/96 в редакцията му преди изменението с Директива 2014/86, приема, че произтичащата от член 4 забрана печалбата, разпределена от установено в държава членка дъщерно дружество, на дружество майка, установено в друга държава членка, да се счита за облагаема в размер повече от 5 % от размера ѝ, можела да се приложи и за IRAP.

22 В това отношение запитващата юрисдикция припомня, че в съответствие с членове 2 и 4 от Законодателен декрет № 446/1997 IRAP, който е въведен с този декрет, от една страна, има като условие за прилагане обичайното упражняване на самостоятелно организирана дейност, свързана с производство или търговия със стоки или предоставяне на услуги, а от друга страна, се прилага върху нетната производствена стойност, произтичаща от дейността, упражнявана на територията на съответния италианска регион.

23 Тази юрисдикция обаче приема, че от решения от 17 май 2017 г., AFEP и др. (C-365/16, EU:C:2017:378), както и от 17 май 2017 г., X (C-68/15, EU:C:2017:379), следва, че член 4 от Директива 2011/96 забранява на държавите членки да облагат под каквато и да е форма дивидентите, разпределени на дружествата майки, установени в държава членка, от техните дъщерни дружества, установени в други държави членки, в размер, който надхвърля 5 % от размера на тези дивиденти.

24 Според посочената юрисдикция, ако може да се приеме, че IRAP попада в обхвата на тази забрана, член 6, параграф 1, буква а) от изменения законодателен декрет № 446/1997 съответствал на Директива 2011/96, тъй като тази разпоредба налага на банките и другите финансови посредници, имащи качеството на дружества майки по смисъла на тази директива, да облагат с IRAP 50 % от дивидентите, които тези дружества са получили от дружества, установени в други държави членки, имащи качеството на дъщерни такива за целите на въпросната директива.

25 При тези обстоятелства Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (Второинстанционен данъчен съд, Ломбардия) решава да спре производството по всяко от висящите пред него въззивни производства и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„В съответствие ли е изборът, направен от Италианската република в член 6, параграф 1 от [изменения законодателен декрет № 446/1997], да се облагат с IRAP 50 % от дивидентите, получени от установени в Италия финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки по смисъла на Директива [2011/96], и разпределени от установени в други държави членки […] дружества, които се квалифицират като дъщерни дружества по смисъла на посочената директива, без да се позволява на първите да приспаднат от IRAP частта от корпоративния данък, свързана с тази печалба, платена от вторите, с предвидената в член 4 от тази директива забрана за облагане на повече от 5 % от стойността на печалбата, получена от дружествата майки, установени в дадена държава членка, от дъщерните дружества, установени в други държави членки?“.

По преюдициалния въпрос

26 Съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда той трябва да даде на запитващия съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е

сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени. В това отношение той е длъжен да извлече от цялата информация, предоставена от националния съд, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (решение от 30 април 2024 г., M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, т. 78 и цитираната съдебна практика).

27 Що се отнася до данъчното третиране на печалбата, разпределена от дъщерно дружество на дружеството му майка, която е различна от печалбата, разпределена по повод на ликвидацията на дъщерното дружество, член 4, параграф 1 от Директива 2011/96 оставя изрично на държавите членки възможността за избор между системата, предвидена в параграф 1, буква а) (наричана по-нататък „системата на освобождаване“), и системата, предвидена в посочения параграф 1, буква б) (вж. в този смисъл решение от 13 март 2025 г., John Cockerill, C-135/24, EU:C:2025:176, т. 27 и 28 и цитираната съдебна практика). Когато дадена държава членка е избрала една от тези системи, разпоредбата за другата система е ирелевантна (вж. в този смисъл решения от 19 декември 2019 г., Brussels Securities, C-389/18, EU:C:2019:1132, т. 32, и от 12 май 2022 г., Schneider Electric и др., C-556/20, EU:C:2022:378, т. 63 и цитираната съдебна практика).

28 От друга страна, член 4, параграф 3 от Директива 2011/96 гласи, че държавите членки си запазват възможността да предвидят по-специално, че разноските, свързани с дяловете на дружеството майка в капитала на дъщерното дружество, няма да могат да се приспадат от облагаемата печалба на дружеството майка. От тази разпоредба следва също, че в този случай, след като разходите за управление, доколкото се отнасят до дяловете, са фиксирани предварително в твърд размер, този размер не може да надвишава 5 % от разпределените от дъщерното дружество печалби (решения от 17 май 2017 г., AFEP и др., C-365/16, EU:C:2017:378, т. 23, и от 17 май 2017 г., X, C-68/15, EU:C:2017:379, т. 72).

29 В случая от преписката, с която разполага Съдът, става ясно, че Италианската република прилага системата на освобождаване. Същевременно, освен че облага дивидентите, разпределени на установените в Италия дружества майки от техните дъщерни дружества, с IRES в размер, съответстващ на 5 % от размера им, по силата на член 89, параграф 2 от TUIR, националната правна уредба по същество изисква 50 % от тези дивиденти да бъдат включени в основата на друг един данък, а именно IRAP, независимо от произхода на въпросните дивиденти.

30 При тези условия следва да се приеме, че с въпроса си по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 4 от Директива 2011/96 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, с която държава членка, избрала системата на освобождаване, може да облага в размер, надхвърлящ 5 % от размера им, дивидентите, които финансовите посредници, установени в тази държава членка, получават в качеството си на дружества майки по смисъла на тази директива от техните дъщерни дружества, установени в други държави членки, включително когато облагането се извършва посредством данък, който не е корпоративен, но включва в основата си тези дивиденти или част от тях.

31 Важно е да се припомни, че в съответствие с постоянната съдебна практика, от една страна, за да се разтълкува разпоредба от правото на Съюза, следва да се вземе предвид не само текстът ѝ, но и контекстът и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част (решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, и от 25 февруари 2025

г., BSH Hausgeräte, C-339/22, EU:C:2025:108, т. 27). От друга страна, тълкуването на разпоредба от правото на Съюза не може да има за резултат да лиши ясния и точен текст на тази разпоредба от всякакво полезно действие. Поради това, след като смисълът на разпоредба от правото на Съюза следва недвусмислено от самия ѝ текст, Съдът не може да се отклонява от това тълкуване (решения от 25 януари 2022 г., VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, т. 39, и от 13 октомври 2022 г., Gmina Wieliszew, C-698/20, EU:C:2022:787, т. 83).

32 На първо място, от буквалния текст на член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2011/96 ясно следва, че държава членка, която е избрала системата на освобождаване, трябва да се въздържа от облагане на печалбата, която дружество майка, установено в тази държава членка, получава от своите дъщерни дружества, установени в други държави членки.

33 В това отношение, що се отнася до редакцията на тази разпоредба, произтичаща от въведеното с Директива 2014/86 изменение, Съдът констатира, че прилагането на посочената разпоредба не се ограничава до конкретен данък (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., AFEP и др., C-365/16, EU:C:2017:378, т. 5 и 33). Той прави тази констатация и по отношение на член 4, параграф 1, първо тире от Директива 90/435 (вж. в този смисъл решение от 12 май 2022 г., Schneider Electric и др., C-556/20, EU:C:2022:378, т. 47), който съответства на редакцията на член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2011/96, посочена от запитващата юрисдикция и от всички страни в писмените им становища.

34 В резултат на това Съдът приема, че член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2011/96, изменена с Директива 2014/86, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска фискална мярка, предвидена от държавата членка на регистрация на дружество майка, предвиждаща събирането на данък по повод на разпределянето на дивиденти от дружеството майка, чиято облагаема основа е образувана от сумата на разпределените дивиденти, включително и тези, идващи от чуждестранните дъщерни дружества на това дружество (решение от 17 май 2017 г., AFEP и др., C-365/16, EU:C:2017:378, т. 35).

35 Следователно член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2011/96 буквално трябва да се тълкува в смисъл, че предвидената в него система на освобождаване се отнася до всеки данък, който включва в данъчната си основа дивидентите, които дружество майка получава от дъщерните си дружества, установени в други държави членки.

36 На второ място, от гледна точка на контекста следва да се припомни, че съображение 4 от Директива 2003/123, която изменя Директива 90/435, преработена с Директива 2011/96, както се посочва в съображение 1 от последната, гласи, че член 2 от Директива 90/435 определя дружествата, които попадат в обхвата ѝ, и че приложението към нея съдържа списък на дружествата, по отношение на които тя се прилага.

37 В това отношение член 2, буква а), подточка iii) от Директива 2011/96 и част Б от приложение I към последната изброяват, за да обозначат дружествата на държавите членки, които се смята, че попадат в приложното поле на тази директива, националните данъци, с които обикновено тези дружества се облагат (вж. по аналогия решение от 8 юни 2000 г., Epson Europe, C-375/98, EU:C:2000:302, т. 22).

38 Така, противно на поддържаното от италианското правителство, макар член 2 от Директива 2011/96 да определя обхвата ratione personae на последната, този член все пак не е релевантен, за да се определи обхвата ratione materiae. Следователно фактът, че IRAP не е

част от данъците, посочени в част Б от приложение I към тази директива, към който препраща член 2, буква а), подточка iii) от нея, по никакъв начин не означава, че този данък бил изключен от материалния обхват на посочената директива.

39 На трето и последно място, от телеологична гледна точка, както следва от съображение 3, Директива 2011/96 има за цел да предотврати двойното данъчно облагане на ниво дружество майка на печалбата, разпределена от дъщерно дружество на неговото дружество майка.

40 Освен това според практиката на Съда, за да постигне целта да гарантира неутралност в данъчен смисъл на печалбата, която дъщерно дружество от една държава членка разпределя на дружеството майка, установено в друга държава членка, Директива 2011/96 предвижда да се избягва — в частност чрез правилото на член 4, параграф 1, буква а) — двойното данъчно облагане на тази печалба в икономически смисъл, с други думи — да се избягва облагане на разпределената печалба веднъж при дъщерното дружество и втори път при дружеството майка (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 май 2022 г., Schneider Electric и др., C-556/20, EU:C:2022:378, т. 45; в този смисъл вж. също решение от 13 март 2025 г., John Cockerill, C-135/24, EU:C:2025:176, т. 33).

41 При това положение, доколкото целта на тази директива е да се избегне двойното данъчно облагане на тези печалби „в икономически смисъл“, следва да се приеме, че системата на освобождаване се отнася до всеки данък, който в държавата членка, за която дружеството майка е местно лице, включва в данъчната си основа дори само част от посочените печалби, независимо от неговото естество.

42 В случая измененият законодателен декрет № 446/1997 предвижда в член 6, параграф 1, че що се отнася до финансовите посредници, основата на IRAP се състои от аритметичния сбор на редица елементи, сред които в буква а) от тази разпоредба е нетният приход от банкова дейност, намален с 50 % от дивидентите.

43 След като, както уточнява италианското правителство, нетният приход от банкова дейност включва всички дивиденти, член 6, параграф 1, буква а) от изменения законодателен декрет № 446/1997 води до включването на 50 % от дивидентите в облагаемата основа на IRAP, с който данък се облагат финансовите посредници, независимо от произхода на тези дивиденти.

44 При тези условия следва да се приеме, че системата на освобождаване не допуска национална правна уредба, която позволява в основата на данък като IRAP да се включат дивидентите, които дружество майка получава от своите дъщерни дружества, установени в други държави членки, в допълнение към включването на тези дивиденти в размер, съответстващ на 5 % от размера им, в основата на корпоративен данък като IRES.

45 От друга страна, с оглед на довода на италианското правителство, че по същество резултатът, посочен в предходната точка, може да доведе до обратна дискриминация в ущърб на дружество майка, установено в Италия, което получава дивиденти от италианските си дъщерни дружества, в нарушение на принципа на равно третиране, както твърди това правителство, се налага констатацията, че така изтъкнатото от това правителство положение би било изцяло вътрешно за Италианската република.

46 Според съдебната практика обаче не може да се прави позоваване на принципа на равно третиране, закрепен в правото на Съюза, в изцяло вътрешно положение. В такъв случай националните юрисдикции трябва да преценят дали е налице дискриминация, забранена от вътрешното право, и евентуално да определят как тя да бъде отстранена (определение от 5 април 2004 г., Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, C-3/02, EU:C:2004:224, т. 53 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 2 април 2020 г., PF и др., C-830/18, EU:C:2020:275, т. 35 и цитираната съдебна практика).

47 С оглед на изложеното по-горе на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че член 4 от Директива 2011/96 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, с която държава членка, избрала системата на освобождаване, може да облага в размер, надхвърлящ 5 % от размера им, дивидентите, които финансовите посредници, установени в тази държава членка, получават като дружества майки по смисъла на тази директива от дъщерните си дружества, установени в други държави членки, включително когато облагането се извършва посредством данък, който не е корпоративен, но включва в основата си тези дивиденти или част от тях.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 4 от Директива 2011/96/ЕС на Съвета от 30 ноември 2011 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска национална правна уредба, с която държава членка, избрала системата, предвидена в параграф 1, буква а) от този член, може да облага в размер, надхвърлящ 5 % от размера им, дивидентите, които финансовите посредници, установени в тази държава членка, получават като дружества майки по смисъла на тази директива от дъщерните си дружества, установени в други държави членки, включително когато облагането се извършва посредством данък, който не е корпоративен, но включва в основата си тези дивиденти или част от тях.

Подписи